

РЕШЕНИЕ

№ 1362

гр. Бургас, 24.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LIX СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Александър Д. Муртев

при участието на секретаря ИРИНА Т. МАНОЛОВА
като разгледа докладваното от Александър Д. Муртев Гражданско дело № 20222120101414 по описа за 2022 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, във вр. с чл.45 от ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на А. Г. Ж., ЕГН ***** срещу Прокуратурата на Република България. Ищецът твърди, че на 09.10.2021г. вечерта около 23.00ч., докато управлявал собствения си лек автомобил марка “Митцубиши”, модел “Паджеро Спорт”, с рег. № *****, бил спрян на ул. ***** и проверен от полицаи, а впоследствие и от служители на “Пътна полиция”. Била му извършена проверка с дрегер, която отчела липса на употребен алкохол. След това му била извършена проверка с техническо средство “Дрегер Дръг Тест 5000”, с фабр. № ***** за употреба на наркотични вещества, като апаратът отчел положителен резултат. На ищецът бил съставен талон за изследване № ***** след което бил съпроводен до УМБАЛ – Бургас, където дал кръвна проба. Впоследствие бил отведен в Пето РУ на МВР – Бургас и настанен в ареста до 11.00ч. на следващия ден. Твърди, че при извършване на първоначалната проверка му бил съставен АУАН с бланков №***** от ***** г., било му иззето СУМПС и му били свалени двете регистрационни табели на собствения му автомобил. Излага, че на 10.10.2021г., със съставянето на акта за първото действие по разследването – протокол за разпит било образувано наказателно производство срещу него по реда на чл.356, ал.3 НПК за престъпление по чл.343б, ал.3 от НК, а със Заповед за прилагане на ПАМ № 21-0769-001798 от 12.10.2021г., издадена от ***** към ОДМВР – Бургас, сектор “Пътна полиция” му била наложена ПАМ “Временно отнемане свидетелството за управление на МПС”, препис от която получил на 22.10.2021г. Отделно със ЗПАМ № 21-0769-001799 от 12.10.2021г. му била наложена административна мярка – Прекратяване регистрацията на ППС за максималния

срок от 1 година. Твърди, че в хода на образуваното наказателно производство била назначена и изготвена съдебно-токсикологична експертиза, от чието заключение се установило по безспорен начин, че в предоставената от него кръвна проба няма съдържание на наркотични вещества или алкохол. Въз основа на това с Постановление на РП – Бургас от 13.01.2022г. воденото срещу него производство било прекратено. Ищецът твърди, че в продължение на целия наказателен процес от образуването му до връчването на препис от постановлението за прекратяване, изпитвал непрекъснат стрес и страх от несправедливо осъждане. Цялата ситуация повлияла изключително неприятно и на личния му живот, отразила се негативно върху отношенията му с неговите близки, които започнали да се държат пренебрежително към него. Твърди, че всички действия на прокуратурата довели до zlepоставянето му пред познати и приятели. Преди случката се ползвал с добро име и хората го познавали като възпитан и честен човек, но след като се разчуло, че има образувано срещу него дело, се превърнал в обект на подигравки и подмятания, че е престъпник и наркоман. В резултат на това се чувствал изключително унижен и изпитвал огромен срам, че станал обект на наказателна репресия, без да има вина. Бил изключително напрегнат, не можел да спи, започнал да ограничава социалните си контакти, а наред с всички неприятни емоции, бил лишен да управлява и личния си автомобил, което го направило зависи от чужда помощ и го накарало да се чувства изключително неудобно, тъй като постоянно трябвало да ангажира свои познати и да ползва таксиметрови услуги. Навежда доводи, че действията на ответника във връзка с воденото срещу него досъдебно производство № 338800-506/2021г. по описа на Пето РУ на ОДМВР – Бургас до приключването му с постановление от 13.01.2022г. са му причинили неимуществени вреди, изразяващи се в постоянен стрес, напрежение, страх от несправедливо осъждане, притеснение, срам, безсъние, накърняване на доброто име, чест и достойнство, поради което претендира обезщетение в размер на 2000 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на постановлението за прекратяване до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски. Ангажира писмени и гласни доказателства.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна е депозирала писмен отговор по исковата молба, с която предявеният иск се оспорва по основание. Навеждат се доводи, че изложените в исковата молба твърдения не обосновават причинно следствена връзка между дейността на прокуратурата по процесното дело и претърпените от него вреди, доколкото описаните от ищеца действия са извършени изцяло и само от полицейски служители, упражнили правомощията си по ЗМВР и НПК. В тази връзка се излага, че ищецът не е бил привлечен като обвиняем и не му е налагана мярка за неотклонение, а единственото процесуално действие на прокуратурата се е изразило в прекратяване на наказателното производство, което пък от своя страна е в полза на ищеца и няма увреждащ характер. Застъпва се становище, че не е осъществен фактическият състав на отговорността по ЗОДОВ, а исковата молба е неоснователна. Цитира се съдебна практика. При условията на евентуалност, размерът на предявения иск се оспорва като прекомерен и несъобразен с продължителността на воденото производство, липсата на привлечен обвиняем и наложена мярка за процесуална принуда. Оспорва се като неоснователна и претенцията за законна лихва върху търсената

главница, като ответникът се позовава на т.4 от ТР № 3 от 22.04.2005г. на ВКС по т.д. № 3/2004г., сочейки, че ищецът не е привлечан като обвиняем и не му е вземана мярка за неотклонение. В допълнение се сочи, че постановлението за прекратяване не е влязло в сила, тъй като не е било връчено на правоимащото лице. Ангажират се писмени доказателства

В съдебно заседание, ищецът се явява лично и с адв. Я.. Поддържа иска и моли за неговото уважаване в пълен размер. Твърди, че привлечането на ищеца в качеството на обвиняем е възникнало на основание чл.356, ал.4 НПК.

В съдебно заседание ответникът се представлява от прокурор К., която оспорва иска и пледира за неговото отхвърляне.

Съдът, след съобразяване на твърденията на страните и преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото и се установява от приложения по делото АУАН бл. № 095201, издадена от ***** при Сектор “ПП” на ОДМВР – Бургас, че на 09.10.2021г. вечерта около 23.00ч. ищецът бил спрян за проверка на ул. ***** в гр. Б*****, където бил тестван за наркотични вещества с техническо средство, както и че апаратът отчел положителен резултат за употреба на амфетамин, поради което на ищецът бил съставен талон за изследване и същият дал кръвна проба. В актът било посочено, че административното нарушение извършено от ищеца е с правно основание по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДВП, а като доказателство били иззети двете рег. табели на управлявания от ищеца автомобил, както и свидетелството за регистрация на МПС – част I.

Представени са заповеди за прилагане на принудителни административни мерки № 21-0769-001798 от 12.10.2021г., и заповед за прилагане на ПАМ № 21-0769-001798 от 12.10.2021г., издадени от ***** при ОДМВР – Бургас, с които на ищеца на основание чл. 171, т.1, б.Б ЗДВП е наложена принудителна административна мярка “временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство” и на основание чл.171, т.2А, б. “б” ЗДВП, принудителна административна мярка “прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 1 година”.

Събрани са били гласни доказателства, чрез разпита на свидетелката Ж. – съпруга на ищеца, които съдът кредитира при условията на чл.172 ГПК като достоверни и непротиворечащи на събрания по делото доказателствен материал. От показанията ѝ се установява, че при извършената проверка за наркотици и узнаването за положителния резултат от пробата, ищецът бил много изнервен. Ищецът поискал да даде кръвна проба, при което полицаите го отвели и му взели книжката. Соочи, че същият бил видимо притеснен. Свидетелката заявява, че го видяла на следващия ден, когато същият ѝ споделил, че в ареста са го съблекли гол и са го карали да кляка. Соочи, че след пускането му от ареста, ищецът се променил, започнал да изпитва напрежение, в резултат на което станал неспособен да ѝ помага с грижите за децата. Тъй като книжката му била взета нямало как да изпробва автомобилите, а се налагало да работи като автомеханик. Продължавал да има проблеми със съня, наложило се на два пъти да ходи до спешното. Споделил ѝ също, че не се чувства добре, че се задушава. Свидетелства също, че отношението на неговите приятели се

променило, една част от тях започнали да го наричат със странни епитети, а други се отдръпнали. Предписани му били и антидепресанти за съня.

При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи:

Делото е подсъдно на РС-Бургас на основание чл. 7, ал. 1, предложение първо от ЗОДОВ- по мястото на увреждането, доколкото ищецът твърди, че увреждащите действия са извършени на територията на гр. Бургас.

Възражението на ответника срещу допустимостта на иска, а именно че постановлението не е било връчено на ищеца и не е влязло в сила се оборва от приложения към исковата молба препис. Безспорно е установено, че препис от постановлението на БРП е получен от ищеца и предвид липсата на наведени твърдения и ангажирани доказателства от ответника във връзка с неговото обжалване, съдът приема, че последното е било влязло в законна сила към датата на депозиране на исковата молба. Освен това, твърдението на ищеца, че същият е получил препис от постановлението на 14.01.2021г. изложено в съдебно заседание не е било оспорено от насрещната страна.

Ето защо, съдът намира искът за допустим.

Разгледан по същество, същият е неоснователен.

С оглед обхвата на търсената защита, основателността на предявеният иск е предпоставена от установяване от ищеца, че прекратеното досъдебно производство № 506/2021 г. по описа на Пето РУ на ОДМВР, прокурорска преписка № 14208/2021 г. по описа на Районна прокуратура – Бургас било образувано срещу него и това му причинило емоционално и психическо напрежение и притеснения, започнал да страда от безсъние, да изпитва напрежение и страх от несправедливо осъждане; че в резултат от воденото срещу него досъдебно производство станал обект на подигравка от приятелите си, че е престъпник, което накърнило достойнството и честта му и ограничило възможността му за придвижване.

Съобразно разпределената от съда доказателствена тежест, ищецът е следвало да установи кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) привличането му като обвиняем по образувано наказателно производство; 2) прекратяване на същото поради това, че извършеното деяние не съставлява престъпление; 3) съществуваща причинно-следствена връзка между незаконното обвинение и претърпените неимуществени вреди, както и 4) характера, степента и интензитета на претърпените неимуществени вреди.

Използваният в чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ израз "обвинение в извършване на престъпление" следва да се тълкува по-широко за нуждите на специалния деликт, а не в прекия му наказателно-процесуален смисъл. Така обвинение в извършване на престъпление е налице и в случаите, когато ищецът не е бил привличан в качеството на обвиняем, но досъдебното производство е образувано срещу него (така Решение № 187 от 13.06.2012 г. по гр. д. № 1215/2011 г. на III Г. О. на ВКС) или когато е образувано полицейско производство по реда на чл. 409 НПК (отм.); , без уличеното лице да е било привлечено като обвиняем (така Решение № 341/05.10.12 г. по гр. д. № 1310/2011, на IV Г. О. на ВКС и Решение № 35/16.02.2016 г. по гр. д. № 5215/2015 г. на III Г. О. на ВКС). Дори в хипотезата, в която досъдебното производство е образувано срещу неизвестен извършител при достатъчно

данни за извършено конкретно престъпно деяние, а едва по-късно ищецът е бил привлечен като обвиняем за същото престъпление, той търпи вреди от наказателното преследване и в периода от време преди привличането, ако той е бил единственото лице, което е могло да извърши престъпното деяние, за което производството първоначално е образувано срещу неизвестен извършител. В тези случаи се приема, че ищецът търпи вреди от наказателното преследване от момента, в който е узнал за образуваното наказателно производство за конкретното престъпно деяние, което единствено той би могъл да извърши (вж. Решение № 425/01.12.2015 г. по гр. д. № 3143/2015 г. на IV Г. О. на ВКС). Именно поради посоченото, този момент, предхождащ привличането на лицето като обвиняем, се приема за начало на производството и в практиката по приложението на чл. 6, § 1 КЗПЧОС относно понятието "разумен срок". Изложеното е основание за обобщен извод, че за да е налице обвинение в извършване на престъпление по смисъла на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, следва по делото да е установено, че надлежен орган е вменил на ищеца извършване на конкретно престъпление и ищецът знае това.

Съдът намира, че в случая липсва основание да се счете, че ищецът е бил обвинен в извършване на престъпление. От материалите по приложеното досъдебно производство № 506/2021 г. по описа на Пето РУ на ОДМВР, прокурорска преписка № 14208/2021 г. по описа на Районна прокуратура – Бургас се установява, че същото е образувано на 10.10.2021г. за престъпление по чл. 343б, ал.3 НК - осъществено на 09.10.2021г. около 23.25 ч. в гр. Б****, ул. *****, в посока на движение бул. *****, управление на лек автомобил марка "Мицубиши", модел "Паджеро Спорт", с рег. № *****, след употреба на наркотични вещества – Амфетамин, установено по надлежния ред с техническо средство Дрегер Drug Test 5000, с фаб. № *****.

Досъдебното производство било започнато по реда на чл. 356, ал.3 НПК – със съставянето на протокола за първото действие по разследването – разпит на свидетел – очевидец, извършен от полицейски орган. Посочено било, че за образуване на бързото производство бил уведомен дежурен прокурор при БРП.

На същата дата били извършени разпити, в качеството им на свидетели на лицата С. В. Л., З. А. С., както и полицейските служители А. Р. Р. и Т. И. Н.. На 11.10.2021г., в качеството на свидетел била разпитана и съпругата на ищеца В.Ж., назначена била съдебно-химическа експертиза, събрани били писмени доказателства. На 12.10.2021г. бил извършен оглед на иззетите веществени доказателства и изготвен фотоалбум.

С постановление на наблюдаващия прокурор от 13.10.2021г., бързото производство било трансформирано в производство по общия ред.

С постановление от 13.01.2022г. наказателното производство по досъдебно производство № 506/2021 г. по описа на Пето РУ при ОДМВР - Бургас, прокурорска преписка № 14208/2021 г. по описа на Районна прокуратура – Бургас било прекратено на основание чл.243, ал.1, т.1, вр. чл.24, ал.1, т.1 НПК.

Според настоящия състав нито едно от извършените в хода на досъдебното производство действия не дава основание да се счете, че ищецът е бил обвинен в извършване на престъпление – той не само не е бил привлечен като обвиняем, но липсва и

обвинение в релевантния за приложението на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ и очертан по-горе широк смисъл.

Досъдебното производство било образувано по реда на чл.356, ал.3 НПК, поради което само на това основание не може да се счете, че е вменено обвинение на ищеца.

Лицето, за което има обосновано предположение, че е извършило престъплението се счита за обвиняем от момента на съставяне на акта за първото действие по разследването срещу него – чл.356, ал.4 НПК. При общата наказателна процедура лицето се привлича като обвиняем с постановление на прокурора, когато са събрани достатъчно доказателства – чл.219, ал.1 НПК, а като изключение със съставянето на протокола за първото действие по разследването срещу лицето – чл.219, ал.2 НПК. Съдържанието на актовете и в двата случая е еднакво и това следва от императивното изискване на чл.219, ал.3 НПК.

Разпоредбата на чл.356, ал.3 НПК съдържа една фикция, която създава впечатлението, че липсва акт за привличане на лицето като обвиняем. Протоколът за първото действие по разследването срещу лицето по бързото производство обаче трябва да съдържа същите реквизити както протокола по чл.219, ал.2 НПК. Това следва от препращащата норма на чл.361 от НПК за приложимост на общите правила при липса на изрична уредба за бързото производство. Така се гарантират правата на лицето и това съответства на европейските стандарти за правата на обвиняемите лица. Не на последно място при бързото производство, разследващия орган също е длъжен да докладва на наблюдаващия прокурор за привличането на обвиняем.

В разглеждания случай, на 10.10.2021г. - датата на която е било образувано бързото производство, са били проведени четири разпити на свидетели. Не са били извършени каквито и да било процесуално-следствени действия по наказателна преследване срещу ищеца, т.е такива свързани с упражняване на процесуална принуда спрямо него (обиск, изземване или претърсване), нито такива с негово участие, протоколите от които да имат съдържанието по чл.219, ал.2 НПК и да са му били предявени. Ето защо, тези първоначални действия по разследването, без последващо привличане на ищеца като обвиняем, не могат самостоятелно да съставляват обвинение в посочения вече смисъл. Обвинение не може да съставлява и налагането на принудителни административни мерки “Временно отнемане на СУМПС” и “Прекратяване на регистрацията на МПС”, със Заповеди на длъжностно лице към Сектор “Пътна полиция” на ОДМВР – Бургас от 12.10.2021г., съставянето на АУАН за извършено административно нарушение по ЗДВП от 10.10.2021г., както и извършените действия по проверка на ищеца за употреба на наркотични вещества и издаване на талон за кръвно изследване, тъй като същите не са насочени към разкриване на престъпна дейност, а представляват действия извършени от полицейски служители по реда на ЗМВР и Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, т.е. касае се за извънпроцесуална дейност в хода на която органите не са действали при обвързана компетентност по указания на Прокуратурата.

В подкрепа на горния извод са и част от мотивите на Решение № 137 от 01.06.2015г. по н.д. № 135/2015г. на ВКС, в която е обсъден момента на възникване

процесуалната фигура на обвиняемия за извършено престъпление по чл. 343в, ал. 2 от НК: *“ВКС не споделя и аргументите за нарушено право на защита на осъдения Г., който твърди, че не е бил своевременно информиран за правата си на обвиняем от момента на изготвянето на протокола за разпит на св. А.. В разглеждания случай на основание чл. 356, ал. 3 от НПК със съставянето на акта за първото действие по разследването – протокола за разпит на св. А. – бързото производство се счита за образувано. Разпитът на св. А. не е едновременно и действие по разследването срещу осъдения Г., каквото е изискването на чл. 356, ал. 4 от НПК, поради което качеството му на обвиняемо лице е възникнало в по-късен момент – с привличането му за обвиняем и предявяването на постановлението за привличане.”/*

В заключение съдът намира, че ищецът не е бил обвинен в извършване на престъпление и макар досъдебното производство да е било прекратено, това не е основание той да търси обезвреда по реда на специалния закон. За да бъде основателна предявената пред съда претенция е необходимо кумулативното наличие на материалноправните предпоставки на специалната отговорност, а липсата на коя да е от тях обуславя неоснователност на исковете им и налага тяхното отхвърляне. Щом като не е налице основанийето за отговорността в хипотезата, на която ищецът се позовава, обсъждането на въпросите налице ли е причинна връзка и причинени ли са имуществени или неимуществени вреди, се явява безпредметно.

По присъждане на направените разноски:

С оглед изхода на спора и съгласно чл. 10, ал. 2 и ал. 4 ЗОДОВ ищецът дължи заплащане на съдебните и направените от ответника разноски, но в производството не са сторени разноски, нито ответникът е бил представляван от адвокат или юрисконсулт, поради което отговорност за разноски не следва да се разпределя.

На основание чл. 258, ал. 1 ГПК решението подлежи на обжалване.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на А. Г. Ж., ЕГН *****, с адрес гр. Б****, ж.к. *****, срещу Прокуратурата на Република България, със с който се иска осъждане на ответника да му заплати сумата от 2000 /две хиляди / лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от обвинение в извършване на престъпление по прекратеното досъдебно производство № 506/2021 г. по описа на Пето РУ на ОДМВР - Бургас, прокурорска преписка № 14208/2021 г. по описа на Районна прокуратура – Бургас, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на влизане в сила на постановлението за прекратяване до окончателното изплащане на сумата.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд – Бургас в двуседмичен срок от връчване на преписи на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____